

KRUTÝ PRINC

„Táto kniha je klenot, temná, nebezpečná a odvážna.“
Leigh Bardugo

FÉRSKA SÁGA 1

HOLLY BLACK

KRUTÝ
PRINC

KRUTÝ PRINC

FÉRSKA SÁGA 1

HOLLY BLACK

slovar

Copyright © 2018 by Holly Black
Cover art copyright © 2018 by Sean Freeman. Cover design by Karina Granda.
Cover copyright © 2018 by Hachette Book Group, Inc.
Translation © Lucia Urbanová 2018
Slovak edition ©Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3745-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Holly Black: The Cruel Prince,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc., roku 2018,
preložila Lucia Urbanová.
Báseň Roberta Gravesa *Rád by som bol fěrske dieťa*
preložila Jana Kantorová-Báliková.
Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Zalomenie obálky LAYOUT, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

*Pre Cassandru Clare, ktorá sa konečne nechala
zlákať Férskou ríšou.*

Knihá prvá

*Deti, čo majú zrod vo férskom svete,
sú bez košele či šiat zaodeté,
obeň či jedlo netreba im, rázne
získajú všetko, za čím srdce blaznie:
v ich vreckách zlaté mince zvoní; krása –
keď majú sedem rokov, sobášia sa!
Dva mocné kone, desať oviec, keď chce,
bez krmiva vie chovať dieťa férske;
každé z nich svoj dom hrdo vlastní tu,
z tehál či z odolného granitu;
živí ich višne, hýria vo sférach sveta –
ach, rád by som bol aj ja férske dieťa!*

Robert Graves

Rád by som bol férske dieťa

PROLÓG

V jedno ospalé nedeľňajšie popoludnie zastal pred domom na ulici lemovanej stromami muž v dlhom tmavom kabáte. Zdalo sa, že váha. Neprišiel autom ani taxíkom. Žiadny sused ho nevidel kráčať po chodníku. Len tak sa zjavil, akoby vyšiel z tieňa.

Muž podišiel k dverám a zdvihol päšť, aby zaklopal.

Jude sedela v obývačke na koberci a jedla rybie prsty zmäknuté zo zohrievania v mikrovlnke a s dávkou kečupu. Jej dvojička Taryn driemala na gauči, zakrútená do deky, s palcom v ústach zafarbených od ovocnej šťavy. Na druhom kraji gauča sedela ich najstaršia sestra Vivienne, sledovala obrazovku televízora, záhadný mačací pohľad upierala na kreslenú myš, snažiacu sa ujsť pred kreslenou mačkou. Smiala sa, keď to vyzeralo, že mačka ide myš už-už zjesť.

Vivi bola iná ako ostatné veľké sestry, a aj keď vyzerali sedemročné Jude a Taryn rovnako, mali rovnaké strapaté hnedé vlasy a srdcovité tváre, tiež boli rozdielne. Vivine oči

a mierne zarastené špičky uší Jude nepripadali o nič zvláštnejšie ako byť zrkadlovým odrazom iného človeka.

Keď si Jude občas všimla, ako sa deti zo susedstva Vivi vyhýbajú alebo ako o nej rozprávajú ich rodičia, potichu a znepokojenými hlasmi, nepovažovala to za dôležité. Dospeláci boli vždy znepokojení a vždy si čosi šepkali.

Taryn si zívla a vystrela sa, líce pritlačila na Vivino koleno.

Von svietilo slnko, páliło na asfalt príjazdových ciest. Motory kosačiek vrčali a decká sa čľapkali v záhradných bazénoch. Oco dačo majstroval v kôlni, kde mal svoju dielňu. Mama v kuchyni pripravovala hamburgery. Všetko bolo také nudné. Všetko bolo také v pohode.

Keď sa ozvalo klopanie na dvere, Jude vyskočila a išla sa pozrieť, kto to je. Dúfala, že by to mohlo byť jedno z dievčat z domu naproti, ktoré sa chce hrať videohry alebo ju prišlo pozvať na plávanie po večeri.

Na rohožke stál vysoký muž a upieral na ňu pohľad. Aj napriek horúčave mal na sebe hnedý kožený plášť. Topánky mal kované striebrom a tlmene zazvonili, keď prekročil prah. Jude sa mu pozrela do zatienennej tváre a striaslo ju.

„Mami!“ zakričala. „Maaamiiii! Nieкто prišiel.“

Jej mama vyšla z kuchyne, utierajúc si ruky do rufiel. Keď uvidela muža, zbledla. „Chod' do svojej izby,“ povedala vystrašeným hlasom Jude. „Už aj!“

„Čie je to dieťa?“ opýtal sa muž, ukazoval na dievča. Mal divný prízvuk. „Tvoje? Jeho?“

„Ničie.“ Mama sa na Jude ani nepozrela. „Nie je to ničie dieťa.“

Nebola to pravda. Jude a Taryn vyzerali presne ako ich otec. Každý to vrel. Jude spravila pár krokov smerom ku

schodom, ale nechcela byť v izbe sama. *Vivi*, pomyslela si Jude. *Vivi bude vedieť, kto je ten vysoký muž. Vivi bude vedieť, čo treba robiť.*

Ale Jude sa nemohla pohnúť ani o krok ďalej.

„Videl som veľa nemožných vecí,“ povedal muž. „Videl som žalud' ešte predtým, ako vyrástol dub. Videl som iskrú predtým, ako vznikol plameň. Ale nikdy som nevidel niečo takéto: mŕtvu ženu, ktorá žije. Dieťa zrodené z ničoho.“

Mama nenachádzala slová. Telo sa jej triaslo od napätia. Jude ju chcela chytiť za ruku a stisnúť jej ju, ale neodvážila sa.

„Pochyboval som o Balekinovi, keď mi povedal, že ťa nájdem tu,“ povedal muž, hlas mu zjemnel. „Kosti pozemskej ženy a nenarodeného dieťaťa v zhorených pozostatkoch môjho sídla boli naozaj presvedčivé. Vieš, aké to je, keď sa vrátiš z bitky a nájdeš svoju ženu mŕtvu a s ňou aj svojho jediného dediča? Keď nájdeš svoj život obrátený na prach?“

Mama potriasla hlavou, nie namiesto odpovede, ale akoby sa snažila striasť tie slová.

Spravil krok dopredu, ona o krok cúvla. Vysoký muž mal niečo s nohou. Hýbal sa stuhnuto, akoby ho to bolelo. Svetlo v predsieni bolo iné, a tak si Jude všimla čudný zelený nádych jeho pokožky a aj to, že spodné zuby má príliš veľké.

Všimla si, že jeho oči sú podobné ako tie Vivine.

„Nikdy by som s tebou nebola šťastná,“ povedala mu mama. „Váš svet nie je pre ľudí, ako som ja.“

Vysoký muž sa na ňu zadíval. „Dala si sľub,“ prehovoril nakoniec.

Nadvihla bradu. „A potom som sa ho zriekla.“

On sa pozrel na Jude a tvár mu stvrdla. „Akú hodnotu má sľub od smrteľníčky? Myslím, že už poznám odpoveď.“

Mama sa otočila. Stačil jeden pohľad a Jude letela do obývačky.

Taryn stále spala. Televízor bol zapnutý. Vivienne zdvihla mačací pohľad s privretými viečkami. „Kto prišiel?“ opýtala sa. „Počula som hádku.“

„Strašidelný muž,“ odpovedala jej Jude, zadýchaná, i keď skoro vôbec neutekala. Srdce jej strašne bilo. „Máme ísť hore.“

Bolo jej jedno, že mama povedala len *jej*, aby išla hore. Nechcela tam ísť sama. Vivi s povzdychom vstala z gauča a zatriasla s Taryn, aby ju prebrala. Judina dvojička ich ospalo nasledovala cez chodbu.

Keď vyšli na prvé schody zakryté kobercom, Jude uvidela, ako sa otec vracia zo záhrady. V jednej ruke držal sekeru – ukutú repliku tej, ktorú skúmal v múzeu na Islande. Nebolo divné vidieť otca so sekerou. Spolu s priateľmi sa zaujímali o starodávne zbrane a vkuse sa rozprávali o „materiálnej kultúre“ a kreslili návrhy fantastických čepelí. Čudné však bolo, ako tú sekeru držal, akoby išiel...

Jej otec hodil sekeru smerom na vysokého muža.

Na Jude alebo jej sestry nikdy nezdvihol ruku, dokonca ani keď mali na rováši naozaj veľký problém. Nikomu by neublížil. Určite nie.

A predsa. A predsa.

Sekera preletela popri vysokom mužovi a zasekla sa do drevenej zárubne.

Taryn vydala divný, prenikavý zvuk a ústa si zakryla dlanami.

Vysoký muž vytiahol spod koženého kabáta zakrivenú čepel. *Meč* ako z rozprávkovej knihy. Keď sa otec snažil vytiahnuť sekeru zo zárubne, muž mu vrazil meč do brucha

a potiahol dohora. Ozval sa zvuk, ako keď zapraskajú konáriky, a potom začuli zvierací výkrik. Otec padol na koberec v chodbe. Mama vždy kričala, keď jej ho zašpinili od blata.

Rohožka sčervenela.

Mama vykričala. Jude vykričala. Taryn a Vivi vykričali. Kričali všetci okrem vysokého muža.

„Poď sem,“ povedal a pozeral sa priamo na Vivi.

„T-ty monštrum!“ zrevala mama a pomaly sa posúvala ku kuchyni. „Je mŕtvy!“

„Neutekaj predomnou,“ prikázal jej. „Nie po tom, čo si urobila. Ak budeš znova utekať, prisahám, že...“

Ale ona utekala. Už bola skoro za rohom, keď mužova čepeľ prenikla jej chrbtom. Spadla na linoleum, rukami pritom stiahla magnetky z chladničky.

Vo vzduchu bolo cítiť zápach čerstvej krvi, ako vlhký a horúci kov. Ako tie hubky, ktoré mama používala na drhnutie panvice, keď sa jej niečo pripieklo.

Jude pribehla k mužovi a pästami ho udierala do hrude a kopala do nôh. Vôbec sa nebála. Nebola si istá, či vôbec niečo cíti.

Muž Jude ignoroval. Hodnú chvíľu tam len stál, akoby nedokázal uveriť, čo spravil. Akoby si prial vziať späť posledných päť minút. Potom si kľakol na jedno koleno a chytil Jude za plecía. Ruky jej pridržal pri tele, aby ho nemohla viac udierať, ale ani sa na ňu nepozrel.

Pozeral sa na Vivienne.

„Ukradli mi ťa,“ povedal jej. „Prišiel som, aby som ťa zobral do tvojho skutočného domova, v Elfhame pod horou. Tam budeš nesmierne bohatá. A budeš tam žiť s vlastným druhom.“

„Nie,“ odsekla Vivi vážnym hlasom. „Nikam s tebou nepôjdem.“

„Som tvoj otec,“ povedal jej nevlúdny tónom, ktorý znel ako plesnutie bičom. „Si môj potomok, moja krv a budeš ma počúvať v tomto, ako aj vo všetkom ostatnom.“

Nepohla ani brvou.

„Nie si jej otec!“ zakričala Jude na muža. I keď mali Vivi a on rovnaké oči, nechcela tomu uveriť.

Chytil ju silnejšie, ona priškrteno zapišťala, ale ďalej sa na neho vzdorovito pozerala. Vyhrala už veľa súbojov pohľadom.

Odvrátil zrak ako prvý a uvidel Taryn na kolenách, ako trasie s mamou a vzlyká, akoby sa ju snažila zobudiť. Mama sa ani nepohla. Mama s otcom sú mŕtvi. Už sa nikdy nepohnú.

„Nenávidím ťa,“ oznámi Vivi vysokému mužovi s brutalitou, z ktorej mala Jude radosť. „Vždy ťa budem nenávidieť. Prisahám.“

Mužova kamenná tvár sa nezmenila. „Napriek tomu pôjdeš so mnou. Nachystaj aj týchto malých ľudí. Pobaľte sa naľahko. Vyrazíme pred zotmením.“

Vivienne nadvihla bradu. „Nechaj ich na pokoji. Ak musíš, vezmi mňa, ich nie.“

Pozeral sa na Vivi a potom odvrkol. „Chceš predo mnou ochrániť svoje sestry, však? Povedz mi, kam sa potom po dejú?“

Vivi neodpovedala. Nemali starých rodičov, žiadnu inú žijúcu rodinu. Aspoň o nijakej nevedeli.

Znova sa pozrel na Jude, pustil jej plecia a postavil sa. „Sú to potomkovia mojej ženy, a preto som za ne zodpovedný.“

Možno som krutý, som monštrum a vrah, ale nevyhýbam sa zodpovednosti. A ako prvorođená by si sa nemala ani ty.“

O pár rokov neskôr, keď si Jude v duchu prehrávala, čo sa stalo, nedokázala si spomenúť na tú časť, keď sa balili. Šok jej celkom vymazal poslednú hodinu pred odchodom. Vivi musela nájsť ruksaky, musela im pobaliť obľúbené obrázkové knihy a najobľúbenejšie hračky, spolu s fotkami a pyžamami a kabátmi a tričkami.

Alebo sa možno Jude zbalila sama. Nikdy si nebola istá.

Nevedela si predstaviť, ako to dokázali, zatiaľ čo telá ich rodičov chladli o poschodie nižšie. Nedokázala si vybaviť, aké to bolo, a ako roky plynuli, nevedela sa donútiť precítiť to znovu. Hrôza z vraždy sa časom zmiernila. Jej spomienky na ten deň sú rozmazané.

Keď vyšli von, čierny kôň obhrýzal trávnik. Mal veľké a prívetivé oči. Jude ho chcela oblapiť okolo krku a zabo-riť si uplakanú tvár do jeho hodvábnej hrivy. Než to však stihla spraviť, vysoký muž ju spolu s Taryn vyhodil do sedla, akoby boli batožina, a nie deti. Vivi si posadil za seba.

„Držte sa,“ povedal.

Jude so sestrami plakali celú cestu do krajiny Féria.

KAPITOLA

1

Vo Féirii nemajú rybie prsty ani kečup, ani televízor.

KAPITOLA

2

Sedím na vankúši a škriatok mi zapletá vrkoče. Má dlhé prsty a špicaté nechty. Myknem sa. Jej čierne oči sa stretnú s mojimi v zrkadle na toaletnom stolíku, ktorý popodierajú nohy v tvare pazúrov.

„Do turnaja ostávajú ešte štyri noci,“ hovorí tvor. Volá sa Tatterfell a slúži v Madocovom dome, je tu uväznená, až kým neodpracuje svoj dlh. Stará sa o mňa odmalička. Bola to práve Tatterfell, kto mi potrel oči pálivou férskou masťou a dal mi tak Pravý zrak, takže dokážem odhaliť väčšinu kúziel. Bola to ona, kto čistil moje topánky od blata a spravil mi náhrdelník zo sušenej jarabiny, aby som ho nosila na krku a mohla tak odolávať začarovaniu. Utierala mi nos a pripomínala mi, nech nosím pančuchy naopak, aby som sa v lese nikdy nestratila. „Nezáleží na tom, ako veľmi sa ho nevieš dočkať, neprinútiš mesiac vychádzať ani zapadať rýchlejšie. No môžeš dnes na všetkých urobiť dojem tým, že budeš taká pôvabná, akú len z teba dokážeme urobiť.“

Povzdychnem si.

Nikdy nemala dosť trpezlivosti s mojou mrzutosťou. „Je veľká česť tancovať s dvoranmi Najvyššieho kráľa pod horou.“

Sluhovia mi do omrzenia opakujú, aké mám šťastie, že sa k nemanželskej dcére nevernej ženy, človeku bez štipky férskej krvi, správajú, akoby bol rodené dieťa Férie. Taryn hovoria presne to isté.

Viem, že je to česť, keď vás vychovávajú spolu s panskými deťmi. Desivá česť, ktorej nikdy nebudem hodná.

Bolo by ťažké na to zabudnúť, keď mi to tu všetko pripomína.

„Áno,“ odpovedám, pretože sa snažím byť milá. „Je to úžasné.“

Féri nedokážu klamať, takže majú sklon sústrediť sa na slová a ignorovať tón, hlavne keď nežili medzi ľuďmi. Tatterfell súhlasne prikývne, jej oči sú ako dva čierne jantáry, nevidieť ani zreničku, ani dúhovku. „Možno ťa niekto požiada o ruku a staneš sa súčasťou Najvyššieho dvora natrvalo.“

„Svoje miesto si chcem vybojovať,“ hovorím jej.

Na chvíľu prestane, v ruke drží sponku a pravdepodobne rozmýšľa nad tým, že ma ňou pichne. „Nebuď hlúpa.“

Nemá zmysel hádať sa ani jej pripomínať katastrofálne manželstvo mojej mamy. Sú dva spôsoby, ako sa smrteľníci môžu stať stálou súčasťou dvora: buď sa zosobášia, alebo si vycibria nejakú skvelú schopnosť – metalurgiu alebo hru na lutne a podobne. O ten prvý spôsob nemám záujem, ostáva mi len dúfať, že som dosť talentovaná pre ten druhý.

Dokončí prepracovaný účes a ja vyzerám, akoby som mala rohy. Oblečie ma do zafírového zamatu. Nič z toho nezakrýva, kým som: človekom.

„Spravila som ti tam tri uzlíky pre šťastie,“ povie malá féerka, no nie nevlúdne.

Povzdychnem si, a keď cupitá k dverám, vstanem od toaletného stolíka a hodím sa tvárou dole na gobelínovú posteľ. Som zvyknutá na to, že sa o mňa starajú sluhovia. Škriatkovia, goblini a víly. S pavučinkovými krídlami a so zelenými nechtami, s rohmi a tesákmi. Vo Féerii som už desať rokov. Nič z toho mi už nepríde divné. Naopak, ja som tu tá divná, s obľými prstami, okrúhlymi ušami a so životom mušky.

Desať rokov je pre človeka veľa.

Potom, čo nás Madoc ukradol zo sveta ľudí, zobral nás na svoje pozemky na Insmire, Ostrove moci, kde má svoju pevnosť aj Najvyšší kráľ Elfhamu. Tu nás Madoc vychoval – mňa, Vivienne a Taryn –, viazala ho k tomu česť. I keď sme s Taryn dôkazom matkinej zrady, podľa zvykov Féerie sme deti jeho manželky, takže sme jeho starosť.

Ako generál Najvyššieho kráľa bol Madoc často preč, bojoval za korunu. Napriek tomu bolo o nás dobre postarané. Spávali sme na matracoch vypchatých mäkkými bielymi hlavičkami púpav. Madoc nás sám zasvätil do umenia boja so šablou, s dýkou, krátkym mečom a naučil nás používať päste. Pred kozubom sa s nami hrával mlyn či féersky šach. Dovolil nám sedieť mu na kolenách a odjesať z jeho taniera.

Mnoho nocí som zaspávala pri jeho hromovom hlase, keď čítal z knihy bojových stratégií. A chtiac-nechtiac, napriek tomu, čo spravil a kým bol, začala som ho mať rada. Naozaj ho mám rada.

Len to nie je práve najpríjemnejší druh lásky.

„Pekné vrkoče,“ povie Taryn, keď vbehne ku mne do izby. Má na sebe karmínovočervené zamatové šaty. Rozpustené